

Sygn. akt III AUa 777/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska SSA Jerzy Andrzejewski
Protokolant:	stażysta Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy Z. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt VII U 2762/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. N. odwołał się od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 3 sierpnia 2012 r. odmawiającej mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. wydanym w sprawie VII U 2762/12 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał Z. N. prawo do emerytury od dnia 1.06.2012r.

Sąd Okręgowy powyższe rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach.

Ubezpieczony Z. N., urodzony dnia (...), w dniu 26 czerwca 2012r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę. Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 3 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń

Spółecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy – Z. N. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa.

Wnioskodawca nie jest członkiem OFE, nie pozostaje w zatrudnieniu.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. staż ubezpieczeniowy wymiarze 25 lat, 10 miesięcy i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat i 7 miesięcy .

W okresie od 16.03.1970r. do 07.11.1973r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Z. na stanowisku asenizatora . Zakład zajmował się produkcją kwasu siarkowego i innych substancji chemicznych. Do obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie transportu (przewożenia) wózkami różnych substancji chemicznych z oddziałów do laboratorium. Wnioskodawca przewoził próbki odczynników oraz kwas siarkowy między oddziałami. W czasie sezonu urlopowego w zastępstwie obsługiwał koksownię obsługując trzy piece koksowe.

W okresie od 26 lutego 1975r. do 31 lipca 1994r. oraz od 01 sierpnia 1994r. do 18 lutego 1996r. był zatrudniony w Gospodarstwie (...) Skarbu Państwa w G., po przekształceniach własnościowych w firmie (...) Sp. zo.o. a następnie w (...) Sp. zo. o. w G.. Gospodarstwo obejmowało powierzchnię około 800 ha, posiadało 14 ciągników i około 500 sztuk bydła.

W okresie tegoż zatrudnienia od 01 sierpnia 1994r. do 17 sierpnia 1995r. wykonywał pracę na stanowisku kierowcy ciągnika. Jako kierowca ciągnika wykonywał rozsiewy nawozu, opryski chemiczne, siewy i inne prace rolnicze, pracował 12 godzin dziennie. Nie korzystał z urlopów bezpłatnych. W sezonie grzewczym od 15 października do 15 kwietnia wykonywał prace palacza CO . Jako palacz obsługiwał piece typu W., było to cztery piece pracował w systemie 24 h z okresem 2 dni przerwy, w tym czasie wykonywał załadunek ciągnikiem.

W od 18.08.1995r. do 18.02.1996r. przebywał na zwolnieniu lekarskim.

J. S. w okresie od 1970r. do 1993r. był zatrudniony w Gospodarstwie (...) w G. na stanowisku traktorzysty. M. W. był zatrudniony w Gospodarstwie (...) w G. w okresie od 17.04.1974r. do 31.03.1998r. na stanowisku traktorzysty. Wnioskodawca posiada prawo jazdy kategorii T od dnia 23.03.1979r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego, aktach osobowych, aktach sprawy, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków w tym świadka J. S. i świadka M. W. współpracowników wnioskodawcy za jeden sporny okres, które zasługiwały na wiarę, albowiem były one jasne, spójne, rzetelne i razem z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tworzyły zwartą i logiczną całość. W poczet materiału dowodowego Sąd Okręgowy zaliczył także zeznania wnioskodawcy, które ocenił w pełni za wiarygodne, spójne i zbieżne z zeznaniami świadków.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego Z. N. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczonym

urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1)legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale IV w chemii poz. 40 opisano prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych, w dziale XIV (prace różne) poz. 1 opisano prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego a w dziale VIII (w transporcie i w łączności) pod poz . 3 opisano prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy, a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, 10 miesięcy i 12 dni w tym okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 7 miesięcy , nie jest członkiem OFE, nie pozostaje w zatrudnieniu.

Pozwany odmawiając zaliczenia spornego okresów zatrudnienia podnosił, iż wnioskodawca nie legitymuje się świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach a zaświadczenie z dnia 28.05.2012r. (dotyczące okres

od 16.03.1970r do 07.11.1973r.) nie zostało wystawione przez zakłada pracy, odnośnie okresu od 01.08.1994r. do 17.08.1995r. wskazywał na rozbieżności w zakresie zajmowanych stanowisk pracy.

Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą zatem wynikać jedynie z przepisów tego kodeksu, przy czym przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i następne k.p.c.) nie zawierają dodatkowych ograniczeń w stosunku do przepisów ogólnych regulujących postępowanie dowodowe (art. 235-309 k.p.c.). Powyższe oznacza, iż okoliczności, od których uzależnione jest prawo do emerytury mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków czy opiniami biegłych.

Wykazy resortowe, mające za zadanie uszczegółowienie wykazu prac zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów, muszą być dostosowane do treści załącznika do wymienionego rozporządzenia. Mają charakter porządkujący, ale nie stanowią aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, a więc ich treść nie jest wiążąca przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury. Gdy wymienione w nich stanowiska nie odpowiadają wykazowi prac ujętemu w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

Wnioskodawca nie legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okres zatrudnienia od 16.03.1970r do 07.11.1973r jednakże w świadectwie z dnia 07.03.1975r.(akta osobowe w tym druk przyjęcia do pracy, karta obiegowa zmian) zakład pracy wskazał, iż wnioskodawca wykonywał pracę na stanowisku asenizatora pracując w Zakładach Produkcji (...) w Z.". Natomiast całościowa analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, uzupełnionego w postępowaniu sądowym o zeznania wnioskodawcy i dokumenty, w sposób nie budzący żadnych wątpliwości interpretacyjnych potwierdza, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładach Produkcji (...) w Z." od 16.03.1970r do 07.11.1973r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach polegającą transporcie wyrobów siarkowych oraz prace palacza , czyli pracę opisaną w wykazie A :w dziale XIV pkt. 1 do cytowanego rozporządzenia oraz w dziale IV w punkcie 40 jako prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych.

Przechodząc do drugiego spornego okresu od 01.08.1994r do 17.08.1995r. zatrudnienia w Gospodarstwie (...) Skarbu Państwa , która to przekształciła się w firmę (...) Sp.zo.o , której następcą prawnym jest (...) Sp.zo.o., Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace kierowcy ciągnika i a sezonie grzewczym palacza , czyli prace opisane w załącznikach do cytowanego rozporządzenia wykazie A dziale VIII pkt. 3 oraz w dziale XIV pkt. 1 . Okoliczności te zostały wykazane dokumentami w tym świadectwem pracy z dnia 07.03.1975r. i świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 12.03.2012r. obejmujące sporne okresy zatrudnienia a także potwierdzone zeznaniami świadków. Świadkowie J. S. i M. W. byli współpracownikami wnioskodawcy za sporny okres zatrudnienia w firmie (...) Sp.zo.o , którego następcą prawnym jest firma (...) Sp. zo.o (pisma prezesa firmy (...) Sp. zoo k.42,43), pracowali na tym samym stanowisku co wnioskodawca znali specyfikę pracy, zakres obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia. Świadek J. S. zeznał, iż w sezonie zimowym pracował jako pomocnik palacza, co potwierdza, że potrzeby zakładu pracy powodowały konieczność oddelegowania pracowników w tym wnioskodawcę- Z. N. w okresie zimowym od 15października do 15 kwietnia do pracy na stanowisku palacza, co daje podstawy do zaliczenia tego okresu do prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy wskazał, iż niewątpliwie charakter pracy świadczonej przez wnioskodawcę to jest prac na stanowisku asenizatora w zakładach zajmujących się produkcją kwasu siarkowego i innych substancji chemicznych a także praca palacza CO i praca kierowcy ciągnika kwalifikuje do pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę, powyższe w ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ w dniu (...) ukończył 60 lat, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze, co najmniej 25 lat, nie jest członkiem OFE , nie pozostaje w stosunku

pracy. Wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wykazał, iż wnioskodawca legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach w wobec zsumowania do zaliczonego przez pozwanego okres pracy w szczególnych warunkach (13 lat i 7 miesięcy) dwóch spornych okresów zatrudnienia tj. okresu od 16.03.1970r. do 07.11.1973r. oraz okresu od 01.08.1994r. do 17.08.1995r.

Uwzględnienie, ww. okresów pracy, wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzje organu rentowego z dnia 3 sierpnia 2012r. i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 czerwca 2012r., mając na uwadze fakt, iż ubezpieczony w dniu 26.06.2012r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury oraz dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek .

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie:

- prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z §1, §2 i §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez zaliczenie do okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia Z. N. od 16.03.1970r. do 07.11.1973r. w Zakładach (...) w Z. oraz przyjęcie, iż ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury oraz prawa procesowego, w szczególności art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającym między innymi na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu pozwany podzielił stanowisko Sądu I instancji, co do zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu od 01.08.1994r. do 17.08.1995r. (1 rok, 0 miesięcy i 17 dni) z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o., G.- W., gdzie wykonywał prace kierowcy ciągnika, a w sezonie grzewczym od 15.10.1994r. do 15.04.1995r. prace palacza CO.

Organ rentowy kwestionuje natomiast zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu od 16.03.1970r. do 07.11.1973r z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w Z.. Pozwany wyjaśnił, że asenizacja w ogólnym znaczeniu oznacza usuwanie nieczystości ciekłych. Ubezpieczony w postępowaniu sądowym zeznał, iż zajmował się przewożeniem na wózkach różnych substancji chemicznych z oddziałów do laboratorium, każdy z oddziałów miał swoje odczynniki chemiczne, a wnioskodawca jeździł po tych oddziałach i woził te odczynniki w szklanych próbkach, przewoził też kwas siarkowy. Zdaniem organu rentowego charakter opisywanych przez wnioskodawcę czynności nie odpowiada klasyfikacji dokonanej przez Sąd, tj. że była to praca polegająca na transporcie wyrobów siarkowych opisana w wykazie A, dziale IV (w Chemii), poz. 40.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona, wyrok bowiem odpowiada prawu mimo, iż zawiera częściowo błędną argumentację, której Sąd Apelacyjny nie podziela zgadzając się w tym zakresie z apelantem.

W rozpoznawanej sprawie rozstrzygnięcie zależało od ustalenia, czy wnioskodawca spełnia przesłanki określone w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Nie sposób odmówić słuszności zarzutom organu rentowego w kwestii zaliczenia wnioskodawcy do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu od 16.03.1970r. do 07.11.1973r z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w Z..

Z pewnością czynności opisane przez wnioskodawcę nie mogą być określane jako „asenizacja”. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela rozważania apelacyjne. Zważywszy, że także Sąd I instancji nie dokonywał odmiennych rozważań, kwestia ta jest oczywista i nie wymaga szerszych wyjaśnień. Sąd Apelacyjny zgadza się natomiast także ze skarżącym, że Sąd I instancji nie dysponował jakimikolwiek dowodami, by uznać, że wnioskodawca wykonywał prace polegające na transporcie wyrobów siarkowych. Sąd Okręgowy w istocie nie dysponował żadnymi dowodami, które pozwoliłyby na dokonanie oceny charakteru pracy wnioskodawcy bazując wyłącznie na twierdzeniach samego skarżącego. Nawet jednak na podstawie tych twierdzeń nie można uznać, że praca wnioskodawcy była tożsama z opisaną w rozporządzeniu pracą polegającą na transporcie „wyrobów siarkowych”. Gdyby więc wnioskodawca nie legitymował się żadnym innym okresem ponad ustalone przez Sąd I instancji jako niewątpliwie wykonywane w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia z 1983r., na uwzględnienie zasługiwałby apelacyjny wniosek o zmianę wyroku i oddalenie odwołania. Pozostałe bowiem okresy nie sumują się w niezbędny okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W wyniku przeprowadzenia postępowania dowodowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący w okresie od 01.08.1994r. do 17.08.1995r. (1 rok, 0 miesięcy i 17 dni) wykonywał pracę w warunkach szczególnych z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o., G.- W., gdzie wykonywał prace kierowcy ciągnika, a w sezonie grzewczym od 15.10.1994r. do 15.04.1995r. prace palacza CO. Powyższą ocenę podzielił również pozwany w wywiedzionej apelacji. Podziela ją także Sąd Apelacyjny. Z uwzględnieniem tego okresu wnioskodawca legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat 7 miesięcy i 24 dni.

Sąd Okręgowy zaliczając ten okres do pracy w warunkach szczególnych pominął jednakże okres od 22.09.1995r. do 18 lutego 1996r., kiedy to wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu i pobierał zasiłek chorobowy (k. 11 plik I a.r.), nawiasem mówiąc na skutek niezdolności do pracy po zawale mięśnia sercowego uznanym za wypadek przy pracy w okolicznościach właściwych dla pracy wykonywanej w warunkach szczególnych – kierowcy ciągnika. Brak jest w ocenie Sądu Apelacyjnego podstaw do odliczenia od stażu pracy w warunkach szczególnych okresów niewykonywania pracy, za które wnioskodawca otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Faktem jest, że od dnia 1 lipca 2004 r. obowiązuje przepis art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jt.: Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w brzmieniu: Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się (...) okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Istotę oraz zakres zastosowania tego przepisu wyklądał wielokrotnie Sąd Najwyższy nawiązując tak do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2008 r., K 33/06 (OTK-A 2008 nr 6, poz. 106) dotyczącego wprost rozważań co do sposobu rozumienia wskazanej normy tak, by pozostawała ona w zgodzie z Konstytucją RP dla ochrony konstytucyjnie gwarantowanej ochrony praw słuszenie nabytych, jak też do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego w innych sprawach, w których Trybunał stawał na straży ochrony ekspektatywy prawa (por. wyroki z dnia 30 listopada 1988 r., K 1/88, OTK 1988 nr 1, poz. 6; z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK 1999 nr 5, poz. 100; z dnia 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK 1998 nr 7, poz. 114 i przede wszystkim orzeczenie z dnia 11 lutego 1992 r., K 14/91, OTK 1992 nr 1, poz. 7) mając przy tym również na względzie orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (wyrok z dnia 3 października 2002 r., A. P., sprawa C-347/00, ECR 2002 s. I-08191) a także utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego. (por.: rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, niepubl. oraz z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, niepubl.) Powyższe rozważania skutkowały zajęciem utrwalonego już w judykaturze Sądu Najwyższego poglądu, że osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004r. W niniejszej sprawie wnioskodawca uzyskał wymagany na podstawie obowiązujących do 1 stycznia 1999 r. przepisów ogólny staż pracy oraz okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, a zatem przepis ten nie znajduje zastosowania przy ocenie okresu pobierania zasiłku chorobowego od 22.09.1995r. do 18 lutego 1996r. Brak jest zatem podstaw, aby odliczyć okres pobierania zasiłku

chorobowego za czas niezdolności do pracy od okresu pracy w warunkach szczególnych u pracodawcy, u którego pracownik taką pracę wykonywał a następnie korzystał z zasiłku chorobowego. Skoro więc do okresów pracy w warunkach szczególnych należy doliczyć wnioskodawcy okres przebywania na zasiłku chorobowym w wymiarze 4 miesięcy i 22 dni, wnioskodawca legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych i w związku z tym spełnia wszystkie warunki wymagane do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z tego względu podnoszone przez pozwanego kwestie dotyczące zaliczenia do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu od 16.03.1970r. do 07.11.1973r z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w Z. są bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny oddalił apelację stosownie do art.385 k.p.c.